η ελευθερία της δουλείας

ο αναρχοκαπιταλισμός ως το βρώμικο παιδί του αναρχισμού

Thomas Meyer

Μεταφραστική Ομάδα Wormhole

Η ελευθερία της δουλείας

Τίτλος πρωτοτύπου: **Die Freiheit zur Knechtschaft**
Συγγραφέας: **Thomas Meyer**

Απόδοση στα ελληνικά:
μεταφραστική ομάδα wormhole,
ένα μεταφραστικό εγχείρημα
που γεφυρώνει τον αναγνώστη
με διάσπαρτα κείμενα ανά τον κόσμο.

Θεωρούμε πώς η ανταλλαγή γνώσης και εμπειριών
δεν θα πρέπει να υφίστανται ως μορφή εμπορεύματος.
Γι' αυτό πήραμε την απόφαση, με ότι μέσο διαθέτουμε,
να παρέχουμε ανοιχτή πρόσβαση σε βιβλία,
κείμενα, άρθρα, δοκίμια, κυρίως ξενόγλωσσα,
σε αυτούς που δεν μπορούν να έχουν,
λόγω οικονομικής δυσπραγίας
ή/και που δεν γνωρίζουν καλά μία ξένη γλώσσα.

Μία μορφή αλληλεγγύης, αν θέλετε,

για την προσέγγιση στην παραγωγή γνώσης,
μέσα από διαδικασίες αυτομόρφωσης αλλά και
υποδείξεις υλικού για μεταφράσεις τις οποίες
μπορείτε να στείλετε στο: wormhole_txt (at) riseup.net

Σεπτέμβριος, 2023

Thomas Meyer, 2017

η ελευθερία της δουλείας

Η ελευθερία της δουλείας

Ο αναρχοκαπιταλισμός ως το βρώμικο παιδί του αναρχισμού

Εισαγωγή

Ακριβώς σε περιόδους κρίσης γίνονται όλο και περισσότερο αποδεκτές θέσεις που προηγουμένως θεωρούνταν μειοψηφικές ή λογοτεχνικές υπερβολές. Αυτό απειλεί τη δυνατότητα του κοινωνικού τους αντίκτυπου. Κατά τη γνώμη μου, αυτό ισχύει και για τον "αναρχοκαπιταλισμό". Δεν αναφέρεται μόνο από σχετικά περιοδικά της νεοδεξιάς σκηνής (όπως το eigentümlich frei), αλλά υποστηρίζεται και από λιγότερο ή περισσότερο επιφανείς ανθρώπους, όπως ο Oliver Janich, ο οποίος θεωρεί την ΕΕ σοσιαλιστική δικτατορία, ή ο Hans-Hermann Hoppe, για τον οποίο μια μοναρχία θα ήταν το μικρότερο κακό σε σχέση με τη δημοκρατία.

Θα μπορούσαμε να υποθέσουμε ότι ο αριστερός αναρχισμός σχετίζεται με τον αναρχοκαπιταλισμό σε θεωρητικό επίπεδο. Ωστόσο, αυτό δύσκολα μπορεί να συμβεί. Κατά τη γνώμη μου, αυτό οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι ο τελευταίος, λόγω της δικής του έλλειψης θεωρίας και εννοιολόγησης, δεν θα ήταν καθόλου σε θέση να προβεί σε κάτι τέτοιο. Εν αντιθέσει, είναι δυνατόν να εντοπιστούν αμοιβαίες συνδέσεις.

Για να το δείξουμε αυτό, στην ενότητα που ακολουθεί θα περιγράψουμε αρχικά τις αναρχοκαπιταλιστικές θέσεις, με παράδειγμα τον Murray Rothbard, και τέλος θα επισημάνουμε τα αποφασιστικά θεωρητικά ελλείμματα που έχει κοινό ο αριστερός αναρχισμός με τον αναρχοκαπιταλισμό.

Ο αναρχοκαπιταλισμός του Murray Rothbard

Ο Murray Rothbard (1926-1995) θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους αναρχοκαπιταλιστές του 20ού αιώνα, στον οποίο αρέσκονται να αναφέρονται οι σημερινοί αναρχοκαπιταλιστές.
Προερχόμενος από την παράδοση της οικονομικής θεωρίας της αυστριακής σχολής του Ludwig von Mises (όπως και ο Hoppe), ριζοσπαστικοποίησε τη σκέψη του, αρνούμενος κάθε δικαιολογία ή αναγκαιότητα του κράτους και, σε αντίθεση με τον von Mises ή τον von Hayek, προπαγάνδιζε την πλήρη κατάργησή του (κατάργηση με τη μορφή της ιδιωτικοποίησης όλων των κρατικών καθηκόντων).

Σύμφωνα με τον Rothbard, μια ελεύθερη κοινωνία θα μπορούσε ήδη να υλοποιηθεί με την ατομική ιδιοκτησία και την ελεύθερη αγορά. Το κράτος είναι το μόνο πράγμα που στέκεται εμπόδιο σε αυτή την ελεύθερη κοινωνία.
Οι επικριτικές του απόψεις για το κράτος μοιάζουν με εκείνες πολλών αριστερών. Ο Rothbard περιγράφει την υποδούλωση στο κράτος φαινομενολογικά, όπως θα έκαναν πολλοί αριστεροί, είτε πρόκειται για τον μιλιταρισμό και τον ιμπεριαλισμό, είτε για την κρατική εκπαίδευση (η οποία, όπως λέει, δεν αφορούσε πρωτίστως την εκπαίδευση, αλλά η δημιουργία ενός λαού πιστού στο κράτος), η δίωξη των ομοφυλοφιλικών σχέσεων, η τρομοκρατία της ψυχιατρικής, οι περιορισμοί στις αμβλώσεις και η πολιτική απαγόρευσης των ναρκωτικών, του αλκοόλ, του τζόγου και της πορνογραφίας.

Η αφετηρία της επιχειρηματολογίας του Rothbard είναι αξιωματική: ακολουθώντας τον John Locke και τις θεωρήσεις του φυσικού δικαίου, κάθε άτομο είναι ιδιοκτήτης του σώματός του, κάθε άτομο μπορεί να διαθέτει ελεύθερα την περιουσία του και τα προϊόντα της εργασίας του (όπως ένας αγρότης) και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να επιτεθεί σε κάποιον και την περιουσία του ("αξίωμα της μη επίθεσης ").

Γι' αυτό πρέπει να αρνούμαστε κατ' αρχήν να επιτρέψουμε σε οποιονδήποτε, συμπεριλαμβανομένου του κράτους, να διεκδικήσει την αναγκαστική χρήση ενός σώματος, όπως συμβαίνει στον στρατό ή όταν το κράτος επιβάλλει φόρους στους πολίτες και έτσι τους ληστεύει κυριολεκτικά.

Ο καθένας έχει το δικαίωμα στην ιδιοκτησία του, η οποία περιλαμβάνει το σώμα του, και αυτό το δικαίωμα στην ιδιοκτησία είναι απόλυτο.

Απόλυτο με την έννοια ότι ο Rothbard αντλεί από αυτό όλα τα άλλα πολιτικά και ανθρώπινα δικαιώματα ή τα ανάγει όλα σε δικαιώματα ιδιοκτησίας. Ο μόνος περιορισμός είναι ότι μόνο αυτό που παραβιάζει τα δικαιώματα ιδιοκτησίας των άλλων μπορεί να θεωρηθεί παράνομο, ως έγκλημα.

Αυτό εκφράζει την κλασική φιλελεύθερη άποψη ότι τα προσωπικά δικαιώματα περιορίζονται από τα δικαιώματα των άλλων. Προκύπτει, όπως εξηγεί ο Rothbard, ότι τα "εγκλήματα χωρίς θύματα", όπως οι ομοφυλοφιλικές πράξεις ή η ιδιωτική χρήση ναρκωτικών, δεν θεωρούνται εγκλήματα.

Η θέση του Rothbard μπορεί να κατανοηθεί ως ένας υπερβολικός φιλελευθερισμός ενός απόλυτα "υπεύθυνου πολίτη". Προπαγανδίζει με συνέπεια την απόλυτη ελευθερία των συμβάσεων μεταξύ των πολιτών, επομένως κάθε είδους κρατική παρέμβαση είναι λάθος.

Η ιδέα του είναι ότι, σε μια απόλυτη αγορά, όλοι είναι "ελεύθεροι" να ανταγωνίζονται μεταξύ τους και ότι, χάρη στην απόλυτη ελευθερία των συμβάσεων, είναι ελεύθεροι να κατέχουν τον εαυτό τους και δεν θα πατρονάρονται πλέον, από τίποτα και κανέναν.

Ο Rothbard μεταφέρει επιπλέον την ιδέα ότι ο κόσμος θα αποτελείτο από μικροαστούς και ιδιοκτήτες σπιτιών που θα συναλλάσσονταν μεταξύ τους. Εξ ου και η υπεράσπιση της απεριόριστης ελευθερίας του συμβολαίου.

Αυτή η μικροαστική πτυχή μπορεί επίσης εύκολα να βρεθεί στον αριστερό αναρχισμό και στα διάφορα επιμέρους ρεύματά του, όπως για παράδειγμα στους Gesellians ή στον τρόπο ζωής του αναρχισμού.

Ο ίδιος απεικονίζει την απόλυτη αντίληψή του για τα δικαιώματα ιδιοκτησίας σε διάφορα πλαίσια, συμπεριλαμβανομένων των δικαιωμάτων του παιδιού, και εκφράζει με νηφαλιότητα τα εξής:

"Αν εφαρμόσουμε τη θεωρία μας στους γονείς και τα παιδιά, προκύπτει ότι οι γονείς δεν έχουν δικαίωμα να παραβιάζουν τα δικαιώματα των παιδιών τους, αλλά και ότι οι γονείς δεν πρέπει να υποχρεούνται νομικά να τρέφουν, να ντύνουν ή να μορφώνουν τα παιδιά τους, δεδομένου ότι τέτοιες υποχρεώσεις θα συνεπάγονταν θετικές πράξεις που θα επιβάλλονταν στους γονείς και θα τους στερούσαν τα δικαιώματά τους. Συνεπώς, οι γονείς δεν επιτρέπεται να δολοφονούν ή να ακρωτηριάζουν το παιδί τους, και ορθώς ο νόμος τους απαγορεύει να το πράξουν. Όμως οι γονείς πρέπει να έχουν το νόμιμο δικαίωμα να μην ταΐζουν το παιδί, δηλαδή να το αφήσουν να πεθάνει. Επομένως, ο νόμος δεν θα πρέπει να υποχρεώνει τους γονείς να ταΐζουν ή να κρατούν ένα παιδί στη ζωή. (Και πάλι, είναι εντελώς διαφορετικό ζήτημα το αν ένας γονέας έχει ηθική υποχρέωση να κρατήσει το παιδί του στη ζωή και όχι νομικά εκτελεστέα). Αυτός ο κανόνας μας επιτρέπει να απαντήσουμε σε ορισμένα αμφιλεγόμενα ερωτήματα. Για παράδειγμα, θα πρέπει οι γονείς να έχουν το δικαίωμα να αφήσουν ένα δύσμορφο βρέφος να πεθάνει (μη δίνοντάς του τροφή, για παράδειγμα); Η απάντηση, φυσικά, είναι ναι, και προκύπτει από το γενικότερο δικαίωμα να αφήνουν οποιοδήποτε βρέφος, είτε είναι δύσμορφο είτε όχι, να πεθάνει (αν και θα δούμε ότι σε μια φιλελεύθερη κοινωνία η ύπαρξη μιας ελεύθερης αγοράς βρεφών θα ελαχιστοποιήσει μια τέτοια "παράλειψη").

Πράγματι, δεν είναι άστοχο να ευχαριστήσουμε τον Rothbard για αυτή τη διαφάνεια- άλλωστε, αυτό το τερατούργημα καθιστά σαφές πού οδηγεί η "ηθική της ελευθερίας" του. Αυτή η διαφάνεια θυμίζει επίσης τον Mandeville στον περίφημο μύθο του για τις μέλισσες, στον οποίο αποκάλυπτε υπερβολικά κυνικά και απροκάλυπτα τις συνέπειες του φιλελευθερισμού, προς δυσφορία των συγχρόνων του.

Για τον Rothbard, τα πάντα είναι πολύ απλά: αν υπάρχει κάτι (δικαίως) να επικρίνουμε για τα καθήκοντα και την εφαρμογή τους που εκτελούνται από το κράτος (όπως οι προβληματικές αποφάσεις των γραφείων πρόνοιας νέων), τότε η αιτία εντοπίζεται γρήγορα.

Επειδή το κράτος το κάνει, τα προβλήματα ακολουθούν. Η ελεύθερη αγορά, από την άλλη πλευρά, είναι η λύση για όλα και σημειωτέον, είναι η καλύτερη δυνατή!

Μόλις καταργηθεί το κράτος, οι ενδιαφερόμενοι πολίτες θα ρυθμίζουν ανεξάρτητα όλες τις υποθέσεις τους και οι ίδιοι θα φροντίζουν για την τήρηση και τη διασφάλιση των ιδιοκτησιακών τους δικαιωμάτων, όλα εθελοντικά φυσικά, χωρίς κανείς να θέλει να αμφισβητήσει τα ιδιοκτησιακά τους δικαιώματα.

Με άλλα λόγια, μόλις καταργηθεί το κράτος, οι ενδιαφερόμενοι πολίτες, ή (όπως θα έπρεπε μάλλον να τους ονομάσουμε) ιδιωτικές πολιτοφυλακές, θα εγγυώνται την τήρηση της έννομης τάξης, η οποία μπορεί φυσικά να είναι διαφορετική ανάλογα με την περιοχή και την ιδιωτική πολιτοφυλακή.

Αυτό καθιστά ήδη σαφές ότι μια κοινωνία της αγοράς χωρίς κράτος δεν μπορεί να υπάρξει για λογικούς λόγους, διότι ποια άλλη λειτουργία εκπληρώνουν οι ιδιωτικές υπηρεσίες ασφαλείας, αν όχι κυρίως την προστασία της ιδιωτικής ιδιοκτησίας; Με άλλα λόγια, εκπληρώνουν de facto κρατικές λειτουργίες.

Εάν το κράτος ιδιωτικοποιηθεί, οι λειτουργίες του επανεμφανίζονται ως εξωτερικές, μη καταργούμενες, υποκατάστατες λειτουργίες!

Ο Rothbard περιγράφει τις πολλές καταπιέσεις που (μπορεί να) προέρχονται από το κράτος, αλλά σε κανένα σημείο δεν συνειδητοποιεί ότι το όραμά του για μια ολοκληρωτική αγορά (μαζί με τα πραγματικά κρατικά υποκατάστατα) θα οδηγούσε επίσης στην υποτέλεια, ειδικά καθώς δεν κατανοεί ουσιαστικά τι είναι στην πραγματικότητα ένα κράτος και ποιες είναι οι λειτουργίες του- γι' αυτόν, ένα κράτος δεν είναι παρά μια συμμορία κλεφτών που επιβάλλει ανούσιες απαγορεύσεις στους "ελεύθερους πολίτες" και τους λεηλατεί.

Βασικά, για τον Rothbard υπάρχει μόνο μια ποσοτική διαφορά μεταξύ μιας συμμορίας ή μιας μαφίας και του κράτους.

Πολλοί αναρχικοί, όπως ο Μπακούνιν, είχαν παρόμοια άποψη:

> "Απορρίπτουμε κάθε προνομιακή, πατενταρισμένη, επίσημη και νομική νομοθεσία, εξουσία και επιρροή, ακόμη και όταν προέρχονται από την καθολική ψηφοφορία, με την πεποίθηση ότι μπορούν πάντα να στραφούν μόνο προς όφελος μιας κυρίαρχης μειονότητας που εκμεταλλεύεται και ενάντια στα συμφέροντα της απέραντης υποδουλωμένης πλειοψηφίας. Με αυτή την έννοια είμαστε πραγματικά αναρχικοί".

Ακόμη και αν η φιλοδοξία του Rothbard να καταργήσει το κράτος δεν απορρέει από την εμπειρία της διάβρωσης του κράτους, αλλά από μια ιδεολογικά ολοκληρωτική αντίληψη του κράτους και των λειτουργιών του, η ιδέα του "κράτους ως ληστρικής συμμορίας" αξίζει να συνεχιστεί και να αναπτυχθεί υπό το φως των σημερινών διεργασιών.

Είναι αλήθεια ότι, όταν μιλάμε για "αποτυχημένα κράτη", αυτά δύσκολα εμφανίζονται ως κάτι άλλο από συμμορίες εγκληματιών και κακοποιών που ανταγωνίζονται και πολεμούν μεταξύ τους και που λεηλατούν το κράτος και την κοινωνία (ή ό,τι έχει απομείνει από αυτήν) για την κλίκα τους και την πελατεία τους. Ωστόσο, αυτή είναι μια πολύ ειδική κατάσταση και δύσκολα μπορεί να εξισωθεί με την κρατική υπόσταση ως τέτοια, όπως εμφανίζεται σε περιόδους συσσώρευσης και ευημερίας.

Ένα κράτος ως συλλογή ιδιωτικών πολιτοφυλακών, εκβιασμών και διαφθοράς ως ο συνήθης τρόπος λειτουργίας των κρατικών επιχειρήσεων, δηλαδή η κυριαρχία της παρατυπίας, είναι προϊόν της αποσύνθεσης της ίδιας της κρατικής κυριαρχίας.

Ένα διαλυόμενο κράτος που χάνει την κυριαρχία του δεν θα μοιάζει σε καμία περίπτωση με αυτό που οι αναρχοκαπιταλιστές θα ήθελαν να δουν να υλοποιείται. Αν το κράτος αποτελείται μόνο από τα υποκατάστατά του, δεν μπορεί πλέον να γίνεται λόγος για μια λειτουργική "οικονομία της αγοράς". Ούτε μπορούμε να μιλάμε για μια "έννομη τάξη".

Μπορεί οι ιδιωτικές υπηρεσίες ασφαλείας να είναι πράγματι "πιο αποτελεσματικές" και "πιο αποδοτικές", όπως λέει η ορολογία, αλλά τι σημαίνει αυτό συγκεκριμένα; Θα μπορούσε να σημαίνει ότι, προκειμένου να αντιμετωπιστεί το έγκλημα, η κλοπή ή κάτι παρόμοιο, αυτές οι ιδιωτικές πολιτοφυλακές μπορούν απλώς να μην χρειάζονται διώξεις και δικαστικές διαδικασίες (πόσο μάλλον νομικές σχολές) και να τεμαχίζουν επί τόπου τους ύποπτους(!) εγκληματίες και στη συνέχεια να τους περιλούζουν με βενζίνη, όπως είναι συνήθης πρακτική στη Νιγηρία, για παράδειγμα. Αυτό δεν κοστίζει σχεδόν τίποτα και γίνεται γρήγορα.

Επομένως, μπορεί να συναχθεί το εξής συμπέρασμα: "Όσο πιο αδύναμο είναι το κράτος, όσο πιο πολύ προχωρά η κρατική κατάρρευση σε μια περιοχή, τόσο πιο έντονη είναι η τάση επιβολής των κρατικών συμφερόντων με τη βοήθεια πολιτοφυλακών, εκβιασμών και άλλων συμμοριών". Όπου βέβαια τέτοιες πολιτοφυλακές μπορούν να σχηματιστούν και ανεξάρτητα, χωρίς το κράτος να τις κινητοποιεί συνειδητά για να "στηρίξουν" τον διαβρωτικό μηχανισμό βίας του. Και το αποτέλεσμα είναι η γυμνή βαρβαρότητα!

Κατά κάποιο τρόπο, ο αναρχοκαπιταλισμός πραγματώνεται από μόνος του υπό τις συνθήκες της τελικής κρίσης, αλλά αυτό δεν καταλήγει σε μια ελεύθερη κοινωνία στην οποία όλοι ανταλλάσσουν ευτυχισμένα, ειρηνικά και αυτοκαθοριζόμενοι τους εαυτούς τους και τα αγαθά τους-αντίθετα, καταλήγει σε χάος και σε έναν εμφύλιο πόλεμο.

Η αντίληψη του Rothbard για το κράτος, όπως και πολλών αναρχικών, υποδηλώνει ότι το κράτος είναι λίγο πολύ μια κλίκα προσωπικών ηγετών, των οποίων ο μηχανισμός κυριαρχίας και βίας επιβάλλεται εξωτερικά στην κοινωνία ή στους "πολίτες".

Αυτό το σφάλμα επιτρέπει στον Rothbard να πιστεύει ότι το κράτος θα μπορούσε να καταργηθεί, διατηρώντας παράλληλα όλες τις κοινωνικές σχέσεις και συσχετισμούς που θα μπορούσαν να συνοψιστούν ως "οικονομία της αγοράς".

Οι λειτουργίες του κράτους είναι εκ των πραγμάτων εξωτερικευμένες- μπορεί να έχουν διαβρωθεί ή να έχουν γίνει άγριες, αλλά πιθανότατα δεν έχουν καταργηθεί.

Ωστόσο, πρέπει να αντιταχθούμε ριζικά σε μια κατανόηση της κυριαρχίας που τη βλέπει ως καθαρά εξωτερική, όπως συναντάται εύκολα μεταξύ πολλών αριστερών και αριστερών αναρχικών. Αντίθετα, η κυριαρχία πρέπει να κατανοηθεί με μια πολύ ευρύτερη έννοια, δηλαδή με την έννοια μιας φετίχ συγκρότησης, η οποία συμβάλλει στη συγκρότηση των υποκειμένων που υπόκεινται στην κυριαρχία:

> "Η "κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο" δεν πρέπει επομένως να κατανοηθεί με την ωμή υποκειμενική-εξωτερική έννοια, αλλά ως η συνολική συγκρότηση μιας καταναγκαστικής μορφής της ίδιας της ανθρώπινης συνείδησης. [...] Από αυτή την άποψη, η έννοια της κυριαρχίας δεν πρέπει απλώς να απορριφθεί για να αντικατασταθεί από την έννοια της συγκρότησης του φετίχ, η οποία θα υποβίβαζε το υποκείμενο και τις εκφράσεις του σε μια απλή μαριονέτα. Αντίθετα, η έννοια της κυριαρχίας και η έννοια του μέσου της, της "εξουσίας", πρέπει να προκύψουν ως έννοιες της γενικής εκδήλωσης της φετιχιστικής συγκρότησης, η οποία με τη σειρά της εμφανίζεται με διάφορες μορφές και σε διάφορα επίπεδα, πρακτικά και αισθητά, ως φάσμα καταπίεσης ή αυτοκαταπίεσης. Η ασυνείδητη μορφή της ίδιας, εμφανίζεται ως κυριαρχία σε όλα τα επίπεδα. Με τη μορφή της κυριαρχίας το υποκείμενο, ως ον που συγκροτείται ως φετίχ, αντιμετωπίζει στην πραγματικότητα τον εαυτό του και τους άλλους. Οι αντικειμενοποιημένες κατηγορίες συγκρότησης αποτελούν το (εκάστοτε) μοτίβο ή τη μήτρα της κυριαρχίας". (Robert Kurz)

Επιφανειακά, πολλοί αριστερόστροφοι ή φιλελεύθεροι άνθρωποι θα συμφωνούσαν με ορισμένες από τις θέσεις του Rothbard: για παράδειγμα, την κατάργηση μιας κατασταλτικής πολιτικής για τα ναρκωτικά, δηλαδή την απόρριψη μιας στάσης που υπαγορεύει τι είδους συνείδηση πρέπει να έχει ένα ενήλικο άτομο (με την προϋπόθεση ότι δεν βλάπτονται άλλοι κατά τη διαδικασία) και ποιος μπαίνει στο κρεβάτι με ποιον συναινετικά- με άλλα λόγια, όλες τις πράξεις που μπορούν να κατηγοριοποιηθούν ως "εγκλήματα χωρίς θύματα".

Σύμφωνα με τον Rothbard, αν ένα άτομο είναι ο ιδιοκτήτης του σώματός του, αυτό μπορεί να δικαιολογήσει την κατανάλωση ναρκωτικών, την άμβλωση, την άρνηση στράτευσης κατά συνείδηση κ.ο.κ.

Ωστόσο, ο Rothbard λογαριάζει χωρίς τον ξενοδόχο: αν αυτές οι θέσεις εξεταστούν στο πλαίσιο της συνολικής κοινωνίας της αγοράς που έχει στο μυαλό του, δεν θα προέκυπτε μια θετική και ευνοϊκή εντύπωση.

Αυτός ο υπέροχος ιδιοκτήτης του σώματός του είναι, ωστόσο, υπό καπιταλιστικές συνθήκες, ένα αστικό υποκείμενο που πρέπει να βγάλει το σώμα του στην αγορά και να αποδείξει ότι είναι εκμεταλλεύσιμο υλικό, δεξαμενή εργατικής δύναμης.

Τι σκάνδαλο θα ήταν να "κλέψουμε" την περιουσία των άλλων (μέσω της φορολογίας) για να χρηματοδοτήσουμε τη συντήρηση κάποιου (ενός ανέργου, για παράδειγμα), αντί ο τελευταίος, ως επιχειρηματίας του σώματός του, να φροντίσει τον εαυτό του και να οδηγηθεί λογικά, σύμφωνα με τις εξηγήσεις του Rothbard, να το βγάλει προς πώληση, ενδεχομένως μαζί με το περιεχόμενό του, στην αγορά οργάνων!

Στο αναρχοκαπιταλιστικό όραμα, οι κοινωνικά ατομικοποιημένοι άνθρωποι μπορεί να είναι φαινομενικά ελεύθεροι από το κράτος (φαινομενικά επειδή οι λειτουργίες του κράτους επανεμφανίζονται στις ιδιωτικές πολιτοφυλακές, για παράδειγμα), αλλά σίγουρα δεν είναι ελεύθεροι από την αγορά- ελεύθεροι από την επιταγή της εκμετάλλευσης και από την προϋπόθεση της χρηματοδότησης της ίδιας τους της ύπαρξης.

Το ένα και μοναδικό, απόλυτα ελεύθερο άτομο στο οποίο αναφέρεται ο Rothbard πρέπει μάλλον να θεωρηθεί ότι διαμορφώνεται από το φετιχιστικό σύνολο (αν και δεν απορροφάται από αυτό) και ότι οι ελεύθερες αποφάσεις του δεν είναι πραγματικά ελεύθερες.

Η ελευθερία που προπαγανδίζει ο Rothbard δεν είναι τίποτε άλλο από την "ελευθερία" που προπαγανδίζει επίσης ο νεοφιλελευθερισμός και τα τσιράκια του, για παράδειγμα όταν μιλάει για τους ανθρώπους "ως επιχειρηματίες της εργατικής τους δύναμης". Ο αναρχοκαπιταλισμός μπορεί επομένως πράγματι να κατανοηθεί ως ένας ριζοσπαστικοποιημένος νεοφιλελευθερισμός- ως μια εντατικοποίηση των ιδεολογημάτων που περιγράφονται ως νεοφιλελεύθερα.

Δεν είναι επομένως τυχαίο ότι οι αναρχοκαπιταλιστικές θέσεις εμφανίστηκαν μετά το τέλος της φορντικής έκρηξης (όπως του Rothbard) και έτυχαν κάποιας απήχησης (μέχρι την ίδρυση του Ελευθεριακού Κόμματος και του Ινστιτούτου Cato τη δεκαετία του 1970, στο οποίο, κατά τη γνώμη μου, οι ιδέες αυτές βρήκαν τον δρόμο τους).

Από τον νεοφιλελεύθερο ριζοσπαστισμό της αγοράς στο κράτος ως νεοφυή επιχείρηση

Ξεπερνώντας τον νεοφιλελεύθερο ριζοσπαστισμό της αγοράς, ο οποίος επεδίωκε να ελαχιστοποιήσει τον ρόλο του κράτους, τουλάχιστον σύμφωνα τουλάχιστον με τις προθέσεις του(!), ο αναρχοκαπιταλισμός μπορεί να κατανοηθεί, όπως ήδη αναφέρθηκε, ως ριζοσπαστικοποίησή του ή ως συνεπής εντατικοποίησή του.

Εφόσον οι υποσχέσεις σωτηρίας που έδωσε ο νεοφιλελευθερισμός προφανώς δεν εκπληρώθηκαν ή εφόσον τα μέτρα που εφαρμόστηκαν στην πραγματικότητα δεν προχώρησαν αρκετά γι' αυτούς ή δεν εφαρμόστηκαν σύμφωνα με το δόγμα, οι οπαδοί του αντέδρασαν με ακόμη μεγαλύτερη άρνηση της πραγματικότητας και αναζήτησαν την αιτία όλων των κακών στο κράτος:

με την έννοια ότι θεωρείται ότι το κράτος εκτελεί όλα τα καθήκοντά του "αναποτελεσματικά" και με "πολύ υψηλό κόστος" και ότι η λύση σε όλα τα προβλήματα θα ήταν λίγο-πολύ η ιδιωτικοποίηση και η (περαιτέρω) απόσυρση του κράτους.

Το βασικό πρόβλημα με τη θετικιστική ή επιφανειακή κριτική του κράτους ή της αγοράς είναι ότι δεν αναγνωρίζεται η πολικότητα και των δύο και η φετιχιστική σχέση που έχουν μεταξύ τους. Ως αποτέλεσμα, ο άλλος πόλος της κριτικής αποκτά θετική χροιά και οι δύο πόλοι δεν κατανοούνται πραγματικά στη λογική και τη διασύνδεσή τους.

Αυτή η ριζοσπαστικοποίηση μπορεί να παραδειγματιστεί από τους Friedmans. Ο Milton Friedman θα μπορούσε ακόμη να θεωρηθεί "κρατικός φιλελεύθερος νυχτοφύλακας" (ακριβέστερα, ήταν εκπρόσωπος του μονεταρισμού) και, μαζί με τον Hayek, θεωρείται ένας από τους "κύριους ιδεολόγους" του νεοφιλελευθερισμού.

Έγραψε με απολαυστικά ειλικρινή τρόπο ότι η μόνη κοινωνική ευθύνη που έχουν οι επιχειρήσεις είναι ακριβώς να αποκομίσουν όσο το δυνατόν περισσότερα κέρδη. Αυτό δεν είναι το πραγματικό σκάνδαλο, όπως πολλοί θα συμπέραναν, αλλά ότι μια τέτοια συμπεριφορά είναι στην πραγματικότητα εγγενώς πολύ ορθολογική και δεν προκύπτει από μια αντικοινωνική ροπή, αλλά απορρέει από την παράλογη λογική της εκμετάλλευσης του καπιταλισμού.

Ο γιος του, David Friedman, από την άλλη πλευρά, θεωρούνταν ήδη αναρχοκαπιταλιστής που πίστευε ότι όλες οι κρατικές λειτουργίες θα μπορούσαν να χωριστούν σε δύο κατηγορίες: αυτές που ήδη ιδιωτικοποιούνται σήμερα και αυτές που ελπίζουμε ότι θα μπορούσαν να ιδιωτικοποιηθούν αύριο, συμπεριλαμβανομένων φυσικά ρητά όλων των "κρατικών λειτουργιών νυχτοφύλακα" (αστυνομία και δικαιοσύνη).

Σύμφωνα με τον Friedman, δεν υπάρχει καμία λειτουργία κατάλληλη για το κράτος που να δικαιολογεί την ύπαρξή του. Το κράτος είναι τελικά περιττό και η αγορά είναι ούτως ή άλλως πιο αποτελεσματική και αποδοτική. Με αυτόν τον τρόπο ο David Friedman δικαιολογεί τον αναρχισμό του.

Οι νόμοι, η δικαιοσύνη και το δικαστικό σύστημα δεν είναι γι' αυτόν παρά εμπορεύματα, όπως όλα τα άλλα: "Ποιος θα φτιάχνει τους νόμους σε μια τέτοια αναρχική κοινωνία;". Σε ποια βάση ο ιδιωτικός διαιτητής θα αποφάσιζε ποιες πράξεις είναι εγκληματικές και ποιες ποινές πρέπει να επιβάλλονται γι' αυτές;

Η απάντηση είναι ότι τα νομικά συστήματα θα παράγονταν με σκοπό το κέρδος στην αγορά, όπως ακριβώς παράγονται σήμερα τα βιβλία και τα σουτιέν. Θα μπορούσε να υπάρξει ανταγωνισμός μεταξύ διαφορετικών εμπορικών σημάτων νόμων, όπως ακριβώς υπάρχει ανταγωνισμός μεταξύ διαφορετικών εμπορικών σημάτων αυτοκινήτων σήμερα".

Ωστόσο, το γεγονός ότι ο David Friedman θεματοποιεί κατηγορίες όπως ο νόμος και το δικαστικό σύστημα δείχνει ότι, ως αναρχικός ή αναρχοκαπιταλιστής, δεν μπορεί ωστόσο να αγνοήσει τις κρατικές λειτουργίες. Αυτό οδηγεί σε μια κατάσταση όπου, αντίθετα με τον ισχυρισμό του Friedman, το κράτος και οι λειτουργίες του δεν μπορούν να αναιρεθούν, επειδή η αγορά, η εμπορευματική μορφή κ.λπ. επιβεβαιώνονται ταυτόχρονα.

Επομένως, ο τρόπος με τον οποίο τόσο η αγορά όσο και το κράτος σχετίζονται λειτουργικά και εξαρτώνται το ένα από το άλλο δεν του περνάει καν από το μυαλό.

Ο Patri Friedman, εγγονός του Milton Friedman, ακολουθεί παρόμοια προσέγγιση, προχωρώντας ακόμη περισσότερο από τον David Friedman, υποστηρίζοντας τη δημιουργία τεχνητών νησιωτικών κρατών. Αυτά τα νησιωτικά κράτη θα πρέπει να λειτουργούν ως πειραματικές νεοφυείς επιχειρήσεις(!):

"Το κρατικό σύστημα είναι μια τεχνολογία - και δεν υπάρχουν καθόλου νεοφυείς επιχειρήσεις σε αυτόν τον τομέα.

θέλουμε να δώσουμε τη δυνατότητα στους ανθρώπους να πειραματιστούν με μορφές διακυβέρνησης και να διευκολύνουμε έτσι την πρόοδο".

Ωστόσο, ο Patri Friedman πιστεύει ότι οι υπάρχουσες κοινωνίες δεν έχουν περιθώρια αλλαγής, καθώς δεν υπάρχει σχεδόν καθόλου ανταγωνισμός μεταξύ των κρατών. Ο Patri Friedman θα ήθελε να το διορθώσει αυτό με την οικοδόμηση νησιωτικών κρατών που θα ήταν τελικά τόσο μεγάλα όσο το Χονγκ Κονγκ.

Αυτά τα πειραματικά νησιωτικά κράτη θα μπορούν να οργανωθούν με όποιον τρόπο θέλουν, αρκεί να συμφωνούν οι κάτοικοι του εκάστοτε νησιού. Άρα θα πρέπει οπωσδήποτε να υπάρχουν και νησιά για τους φασίστες! Και τα νησιά κανιβαλισμού (!) δεν αποτελούν επίσης πρόβλημα γι' αυτόν: "Αν ο κανιβαλισμός γίνεται ελεύθερα μεταξύ ενηλίκων, δεν έχω κανένα πρόβλημα με αυτό". Επιπλέον, αυτές οι κοινωνίες των λουόμενων, θα πρέπει να αποφασίζουν μόνες τους ποια ανθρώπινα δικαιώματα θα πρέπει να ισχύουν σε αυτές, διότι "σε περίπτωση που θα υπαγορεύαμε στα κράτη ποια ανθρώπινα δικαιώματα πρέπει να τηρούν, το πείραμα θα ήταν άσκοπο".

Επομένως, ο Patri Friedman μπορεί να φανταστεί κάθε πιθανή κοινωνία, δεν έχει κανένα πρόβλημα ακόμη και με κανιβαλιστικές τάσεις, αρκεί όλα να συμβαίνουν με "αυτοδιάθεση". "Έξω από τον ορίζοντά του βρίσκεται μόνο μια κοινωνία που δεν βασίζεται πλέον στο χρήμα, τα αγαθά, την εργασία, την κρατική μορφή κ.λπ.
Τι πρέπει λοιπόν να γίνει με αυτό; Είναι περισσότερο ένα είδος λογοτεχνικής υπερβολής, όπως τα γραπτά του Μαρκήσιου ντε Σαντ, ή είναι μια ιδεολογική έκφραση των επικείμενων διαδικασιών κρατικής κατάρρευσης στα ίδια τα καπιταλιστικά κράτη του πυρήνα;
Κατά την άποψή μου, οι αναρχοκαπιταλιστικές θέσεις μπορούν να κατανοηθούν με την έννοια ότι "θεωρητικά" νομιμοποιούν την κατάρρευση του κράτους (ακόμη και αν αυτό δεν είναι σαφές στους εκπροσώπους τους) και φαντάζονται με άγνοια μια (υποτιθέμενη) κοινωνία της αγοράς χωρίς κράτος ως ελεύθερη κοινωνία.

Ωστόσο, μια τέτοια κοινωνία δεν είναι λογικά δυνατή και αντίθετα θα οδηγήσει στην κυριαρχία συμμοριών και σε εμφύλιο πόλεμο (που δεν αποκλείει την κυριαρχία συμμοριών "ανώτερης τάξης", όπως τα καρτέλ ναρκωτικών), παρά στην επίτευξη οτιδήποτε επιθυμητού. Υπάρχουν λοιπόν διάφορες πιθανές μορφές αποσύνθεσης του κράτους.

Μία θα ήταν, για παράδειγμα, οι ευημερούσες περιοχές να αποσπαστούν από την υπόλοιπη χώρα, η οποία βρίσκεται γενικά σε κακή κατάσταση, για παράδειγμα με τη δημιουργία "ιδιωτικών πόλεων". Αυτή η ιδέα της δημιουργίας τέτοιων "ελεύθερων ιδιωτικών πόλεων", η οποία έχει ήδη συζητηθεί αρκετές φορές, μοιάζει με την πρόταση του Patri Friedman για τα μικρά πλωτά κράτη και μάλιστα υπερασπίζεται με σαφήνεια από αρκετούς δεξιούς ελευθεριακούς.

Μια άλλη, ελαφρώς διαφορετική, δυνατότητα είναι να ανακηρυχθούν ορισμένες περιοχές σε ειδικές οικονομικές ζώνες του κράτους, με δική τους δικαιοδοσία και δικές τους δυνάμεις ασφαλείας. Η Ονδούρα, για παράδειγμα, επέτρεψε σε ιδιώτες επενδυτές να δημιουργήσουν και να οικοδομήσουν ιδιωτικές πόλεις-κράτη, δηλαδή εντελώς νέες πόλεις, επειδή το κράτος δεν είναι πλέον σε θέση να ελέγξει την εγκληματικότητα στις δικές του πόλεις(!), προφανώς με την αφελή ελπίδα ότι η εγκληματικότητα και η διαφθορά δεν θα ακολουθούσαν (η ελπίδα αυτή προφανώς δεν επαληθεύτηκε).

Αν το κράτος αποσυρθεί λόγω της de facto αδυναμίας του να παρέχει "ασφάλεια", αυτό που μένει δεν είναι μια ελεύθερη κοινωνία ελεύθερων ανθρώπων, αλλά κοινωνικές μορφές που επιβιώνουν ως υποκατάστατα ζόμπι, και το αποτέλεσμα δεν είναι τίποτα λιγότερο από βαρβαρότητα!

Ο αναρχισμός ως αναχρονισμός

Οι αριστεροί αναρχικοί κύκλοι απορρίπτουν γενικά σθεναρά την ιδέα να εξομοιωθούν με τον αναρχοκαπιταλισμό. Πράγματι, μια άμεση εξομοίωση μπορεί να μην είναι δικαιολογημένη, καθώς οι πρώτοι απορρίπτουν τον ριζοσπαστικό καπιταλισμό με τους δικούς του όρους.

Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τους ακτιβιστές που ασχολούνται με τη "μη βίαιη αντίσταση" κατά της πυρηνικής ενέργειας, του μιλιταρισμού κ.λπ. (οι οποίοι θα μπορούσαν εύκολα να αναφερθούν στον Rothbard στην αγωνιστική τους δράση). Επιπλέον, οι αριστεροί αναρχικοί κύκλοι έχουν όντως ένα αίτημα αλληλεγγύης (τουλάχιστον αυτό θέλουν να ισχυρίζονται), το οποίο δύσκολα μπορεί να διεκδικήσει ο αναρχοκαπιταλισμός και οι οπαδοί του, για τους οποίους η περίφημη ατομική ιδιοκτησία έχει θεϊκή υπόσταση.

Το αποφασιστικό στοιχείο, ωστόσο, είναι αν αυτή η απόρριψη και η διαφοροποίηση από τον αναρχοκαπιταλισμό μπορεί επίσης να δικαιολογηθεί θεωρητικά.
Ωστόσο, είναι δύσκολο να δικαιολογηθεί ένας τέτοιος ισχυρισμός επειδή, σύμφωνα με ορισμένους επικριτές, ο αναρχισμός έχει σοβαρά θεωρητικά ελλείμματα, και δικαίως κατά τη γνώμη μου.

Ειδικότερα, μεγάλα τμήματα των αναρχικών εξακολουθούν να επιμένουν στην βασική τους ανικανότητα, δηλαδή στο ότι δεν έχουν ιδέα για την οικονομική κριτική με τη μαρξιστική έννοια. Αυτό φαίνεται, μεταξύ άλλων, από το γεγονός ότι ο Μαρξ γενικά ταυτίζεται με τον μαρξισμό, γεγονός που οφείλεται στο ότι δεν αναγνωρίζονται τα αποτελέσματα της Νέας Ανάγνωσης του Μαρξ και της κριτικής της αξίας.

Κατά συνέπεια, ο "εσωτερικός" Μαρξ παραμένει ένα κλειστό βιβλίο για τους αριστερούς αναρχικούς (ή ένα βιβλίο του οποίου την ύπαρξη δεν υποψιάζονται καν).

Μια θεμελιώδης αμφισβήτηση του καπιταλισμού που υπερβαίνει μια ανδροκεντρική κριτική της αξίας, όπως εκπροσωπείται από την κριτική της διάσπασης της αξίας, σίγουρα δεν γίνεται δεκτή από τους αριστερούς αναρχικούς κύκλους.
Στις περισσότερες περιπτώσεις, οι αριστεροί αναρχικοί δεν ντρέπονται να έρθουν σε επαφή με τους Gesellians και τους επικριτές των επιτοκίων (όπως ο Gerhard Senft), γεγονός που λέει πολλά για την κατανόηση της αναρχικής "οικονομικής κριτικής".

Ωστόσο, η εννοιολογική έλλειψη κατανόησης των οικονομικών δεν είναι το μόνο κοινό σημείο του αριστερού αναρχισμού και του αναρχοκαπιταλισμού. Για παράδειγμα, ο λεγόμενος ατομικός αναρχισμός αρέσκεται να αναφέρεται στον Max Stirner. Εκτός από την Αυστριακή Σχολή, ο Rothbard επηρεάστηκε επίσης από τον Benjamin Tucker, ο οποίος με τη σειρά του ήταν οπαδός του Stirner. Δεν αποτελεί επομένως έκπληξη, δεδομένων των κοινών ιστορικών τους ριζών, το γεγονός ότι τόσο ο αριστερός αναρχισμός (τουλάχιστον τμήματα του) όσο και ο αναρχοκαπιταλισμός μπορούν να αναφέρονται εμφατικά στο αστικό (αγοραίο) υποκείμενο.

Πρέπει να εξηγήσουμε γιατί αυτή η οδός δεν διερευνάται συστηματικά. Δεν αρκεί ο ισχυρισμός ότι ο αναρχοκαπιταλισμός δεν έχει καμία απολύτως σχέση με τον κλασικό αναρχισμό, όπως υποστηρίζει ο Senft. Στους αριστερούς αναρχικούς κύκλους, επομένως, δύσκολα μπορεί να τεθεί θέμα κριτικής εξέτασης της δικής μας ιστορίας. Στο βαθμό που τα σχετικά έγγραφα της σκηνής ασχολούνται με την αναρχική ιστορία, αυτό γίνεται περισσότερο με την έννοια της νοσταλγίας, της ολοκλήρωσης μιας αναρχικής αγιογραφίας. Το αποτέλεσμα είναι μια ορισμένη αυθαιρεσία του περιεχομένου.

Για πολλούς, ο αναρχισμός είναι απλώς περισσότερο μια "στάση ζωής" παρά μια θεωρητικά θεμελιωμένη θέση.

Δεν είναι μόνο η εντελώς αδρανής κριτική των οικονομικών που αποτελεί αποφασιστικό εμπόδιο σε μια θεωρητική διεκδίκηση που να αξίζει το όνομα, αλλά και μια "κριτική του κράτους χωρίς έννοιες" (Robert Kurz), η οποία είναι συνηθισμένη στους αναρχικούς κύκλους και δεν διαφέρει και πολύ από τον αναρχοκαπιταλισμό.

Μια κριτική της φετιχιστικής δυναμικής των διαδικασιών, μια θεωρητική κατανόηση της κοινωνικής σύνθεσης, μια θεμελιώδης αμφισβήτηση της μορφής του αστικού υποκειμένου, είναι επομένως θεμελιωδώς ανέφικτη για τον αναρχισμό. Αυτή είναι η θεωρητική τομή και η αμοιβαία συμβατότητα μεταξύ του αριστερού αναρχισμού και του αναρχοκαπιταλισμού.

O Robert Kurz έγραψε επικρίνοντας την αναρχική κριτική προς το κράτος:

> "Ο αναρχικός σοσιαλισμός, και γενικά κάθε μικροαστικός σοσιαλισμός που αγνοεί τις υπερβατικές μορφές της κοινωνικής σχέσης που βρίσκονται πάνω από την εμπειρική βούληση, θέλει πάντα ακριβώς να αναγάγει την εναλλακτική λύση σε άμεσα εμπειρικές και "απλές" σχέσεις βούλησης. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πάντα καταλήγει σε μικρά, διαχειρίσιμα "μοντέλα" συνεταιρισμών και δημοκρατικών κοινοτήτων βάσης. Μέσα στα όριά τους, τα πάντα θα πρέπει να λειτουργούν "ελεύθερα από κυριαρχία" και σύμφωνα με κοινές αποφάσεις.
>
> Ωστόσο, αυτό δεν είναι ούτε η πραγματικότητα ούτε η έννοια του κοινωνικού πλαισίου, εκτός αν κάποιος ήθελε να ρίξει την ανθρωπότητα πίσω στο επίπεδο των απομονωμένων αγελαδοχωριών με την πιο ωμή παραγωγή βιοπορισμού. Σε αυτή τη βάση, όμως, θα αναδύονταν τότε ακόμη περισσότερο αντίστοιχα χονδροειδείς και πρωτόγονες δομές εξουσίας.
>
> Το αποφασιστικό ερώτημα, λοιπόν, είναι αυτό των συνολικών μορφών οργάνωσης των πολλών επιμέρους παραγωγών, υποδομών και "κοινοτήτων", των εσωτερικών τους σχέσεων, οι οποίες μόνο στο σύνολό τους συνιστούν κάτι σαν κοινωνικοποίηση και επομένως μια κοινωνική σχέση. Δεν μπορούμε να αρκεστούμε στο να ορίσουμε την απελευθερωμένη κοινωνικότητα ως ένα απλό εξωτερικό "άθροισμα" αυτών των συνεργατικών μικροδομών, ούτε το "μοντέλο" τους είναι επαρκές για μια παγκόσμια, ακόμη και υπερεθνική ή πλανητική, κοινωνική διαμεσολάβηση των δισεκατομμυρίων ατομικών αναπαραγωγικών δραστηριοτήτων. [...] Αν κάποιος ήθελε να ορίσει λεπτομερέστερα την κοινωνική "ολότητα" και, επομένως, τον χαρακτήρα ενός υπερκείμενου "κοινού σχεδίου", τότε θα έπρεπε να διατυπωθεί σε γενικές γραμμές ο ποιοτικά διαφορετικός κοινωνικός ορισμός της μορφής, ο οποίος αποτινάσσει τις επιταγές του "αφηρημένου πλούτου".

> Δεν πρόκειται επομένως για μια ουτοπική ζωγραφική των λεπτομερειών και μια πρόβλεψη της μελλοντικής πρακτικής, αλλά για τον γενικό προσδιορισμό της διαφοράς σε σχέση με την καπιταλιστική κοινωνικοποίηση. [...]
>
> Δεν είναι περίεργο που η αριστερά, η οποία χαρακτηρίζεται από αυτό το (κρατικο-θεωρητικό) έλλειμμα, αποφεύγει εξίσου τακτικά το πρόβλημα της "κοινωνικής σύνθεσης" και καταφεύγει στον "πρότυπο πλατωνισμό" της συνεταιριστικής ιδεολογίας, η οποία έχει χρησιμοποιηθεί σε πολλές παραλλαγές από τον 19ο αιώνα μέχρι τις εναλλακτικές ιδέες της "ουσιαστικής εργασίας χωρίς αφεντικό" και τις κομμούνες της δεκαετίας του 1980. Ο εταιρικός ή κοινωνικά στενόμυαλος ορίζοντας δεν εγκαταλείπεται- και μόλις έρθει στο προσκήνιο η "κοινωνική σύνθεση", η ιδέα οπισθοχωρεί αμέσως σε ημικρατικές ή πρωτοκρατικές μορφές με ψευδαισθητική "λαϊκή δημοκρατική" διαβεβαίωση.
>
> Ο αναρχισμός δεν προχώρησε ποτέ παραπέρα από την ιδέα μιας συνεταιριστικής μικροδομής ή τοπικής δομής που φαντάζεται ως "ελεύθερη από κυριαρχία" [...] και αν είχε ποτέ έρθει στην αμηχανία να πρέπει να εξετάσει πρακτικά ένα κοινωνικό πλαίσιο των κοινοτήτων της βάσης του (για παράδειγμα, σε μια διαφορετική πορεία του ισπανικού εμφυλίου πολέμου), τότε δεν θα ήταν σε θέση να απαρνηθεί ούτε ένα αλλοτριωμένο κράτος που διαμορφώνεται φυσικά ως πολιτική έκφραση του ακατάκτητου "αφηρημένου πλούτου" ούτε τον τυπικό δεσμό του."

Αν οι αριστεροί αναρχικοί είχαν την ευκαιρία να υλοποιήσουν τις συνήθεις συνεταιριστικές τους αντιλήψεις, έστω και υπό τις συνθήκες της κρίσης και των εσωτερικών περιορισμών, το αποτέλεσμα δύσκολα θα ήταν κάτι περισσότερο από μικροαστικές τοπικές ανταλλαγές με ένα αντίστοιχο τοπικό νόμισμα. Αυτό ισχύει πάνω απ' όλα για εκείνα τα τμήματα του αναρχισμού που αναφέρονται στον Silvio Gesell.

Αν και δεν είναι πολλά από αυτά οργανωμένα, η απήχηση και η πρόσληψη των ιδεών τους εκτείνεται πολύ πέρα από τους κύκλους τους. Μπορεί να βρεθεί, για παράδειγμα, στην Attac, στο "κίνημα της μετα-ανάπτυξης" και σε άλλα.

Η βιαιότητα τέτοιων σχεδιασμών θα γινόταν φανερή αν τέτοια υποτιθέμενα "αυτοκαθοριζόμενα" και "απαλλαγμένα από την κυριαρχία και την ιεραρχία" τοπικά πλαίσια έπρεπε να αντιμετωπιστούν σε περιόδους κρατικής κρίσης και πληθωρισμού.

Το τοπικό χρήμα, όπως το οραματίζονται οι Gesellians, θα είχε ως αποτέλεσμα την "ανακατεύθυνση της ζήτησης από τους μακρινούς προμηθευτές στους τοπικούς". Από αυτό προκύπτει ότι "μια" γενική εισαγωγή του τοπικού χρήματος (όπως απαιτούν ορισμένες παρατάξεις των "κριτικών του χρήματος") θα ισοδυναμούσε επομένως με αντιστροφή της διαδικασίας κοινωνικοποίησης, η οποία αποτελούσε ανέκαθεν έναν κρυφό πόθο πολλών μικροαστών που κλονίζονται από τον καπιταλισμό".

Η αντιστροφή της διαδικασίας κοινωνικοποίησης θα ήταν επίσης το πρακτικό αποτέλεσμα της εφαρμογής του αναρχοκαπιταλισμού, ιδίως όσον αφορά την πλήρη ιδιωτικοποίηση της αστυνομίας και της δικαιοσύνης.

Κάτω από τις συνθήκες της κρίσης, ο Γκεζελιανισμός ή κάτι παρόμοιο θα ήταν ένας πιθανός τρόπος συνέχισης του ανταγωνισμού με άλλα μέσα (και όχι μια διέξοδος από τον καπιταλισμό) και όπως θα ήταν αναμενόμενο, από μια μικροαστική οπτική γωνία που μαστίζεται από την κρίση, πιθανότατα θα συνδεόταν με αντισημιτικά μοντέλα επιχειρηματολογίας.

Επιπλέον, οι άτυπες δομές εξουσίας, όπως υπάρχουν σήμερα σε αριστερά (ή αναρχικά) πλαίσια, όπως μπορούν να γίνουν ορατές στην "πολιτική ορθότητα" και στις λεγόμενες "ομάδες ευαισθητοποίησης" κ.λπ., θα μπορούσαν να εξελιχθούν σε κάτι που δύσκολα θα μπορούσε να διακρίνεται από ιδιωτικές υπηρεσίες ασφαλείας, αναρχοκαπιταλιστικές πολιτοφυλακές ή κάτι παρόμοιο

(αν και όχι απαραίτητα με την έννοια των νιγηριανών πολιτοφυλακών με μαχαίρια, βλέπε παραπάνω, αλλά και ποιος το ξέρει).

Συνοψίζοντας, μπορούμε να πούμε ότι ο αριστερός αναρχισμός έχει περισσότερα κοινά με τον αναρχοκαπιταλισμό σε θεωρητικό επίπεδο, απ' ό,τι θα ήθελε.

Αυτό το κοινό έδαφος θα μπορούσε, λίγο πολύ, να οδηγήσει σε μια πρακτική σύγκλιση υπό τις συνθήκες της κρίσης.

Και γιατί όχι; Εξάλλου, οι αντιιμπεριαλιστές δεν έχουν κανένα πρόβλημα να διαδηλώνουν με εξτρεμιστές ισλαμιστές και άλλους αντισημίτες με τα κατάλληλα συνθήματα κατά του Ισραήλ (όπως στις "διαδηλώσεις υπέρ της Γάζας" το 2014).

Φυσικά, δεν χρειάζεται να φτάσουμε σε αυτό το σημείο, αλλά οι αριστεροί αναρχικοί θα έπρεπε τότε να αμφισβητήσουν ριζικά τον εαυτό τους αντί να ουρλιάζουν όταν τους ασκείται κριτική.

Thomas Meyer

Πηγή: https://www.exit-online.org/link.php?tabelle=autoren&posnr=567